

CHARLES BUKOWSKI

3 csirke

Vickit el tudtam viselni. persze akadtak zűrök is. ráálltunk a borra. vörösre. berúgott, nyomban beindult a beszélőkéje, és kihozta belőlem az elképzelhető legotrombább formát. pláne az a hangszín: idétlen; selypes, csikorgó, eszeveszett. minden férfit bekebelezett volna. elkapott engem is.

egyik alkalommal újra a szokásos baromságait üvöltözte lakásunk lenyithatós ágyáról. könyörögtem, hogy hagyja abba. nem. végül odaléptem, azután fölcsaptam az ágyat a falba, vele együtt.

visszamentem a helyemre, leültem, hallgattam a visítását.

csak nem akarta abbahagyni, így megint odaballagtam, majd lehajtottam az ágyat, kigurult ő is a karját fájlalva, bizonygatva, hogy eltört.

„a te karod nem tud eltörni,” mondtam.

„de, de. oh, te trutymós, faszverő barom, eltörted a karomat!”

ittam tovább, de ő egyre jobban nyüszített a karját tapogatva. elegendő lett, odavettem, hogy rögtön visszajöjök, lesétáltam a lépcsőn, ki az utcára, ahol találtam néhány elhasználódott faládát egy vegyesbolt mögött. akadt ott pár jó erős lécs, letörtem őket, kihúzgáltam belőlük a szögeket, aztán vissza, föl a lifttel a lakásig.

talán 4 lécsel kerítettem. az egyik ruhájából készített tépésekkel fásliztam a karjához őket. néhány órára elcsöndesedett. hamarosan újakezdte. képtelenség volt tovább bírni. hívtam egy taxit. irány a kórház. amint a taxi elhajtott, levettem a deszkákat, és elhajítottam őket az utcán. aztán megröngteneztek a MELLÉT, és begipszelték a karját. el tudjátok képzelni? gondolom, ha a fejét törte volna be, biztosan a valagát röntgenezik meg.

mindegy, később, akármelyik bárban ücsörögtünk, mindig azt hajtogatta, „én vagyok az egyetlen nő, akit visszacsuktak a falba ággal együtt.”

én nem voltam EBBEN olyan biztos, de hagytam, hadd ismételgesse.

közben földühített, erre pofon vágtam, de a száját találtam el, így a odvas fogairól imittamott letört néhány darab.

meglepődtem, hogy pont a rossz fogait kaptam telibe. elugrottam fölhajtani azt a szuper erős ragasztót, és visszarakasztottam neki a hiányzó részeket. használt is egy darabig, aztán valamelyik éjjel boriszogatás közben beleköpdöste a törmelékeket a tenyerébe.

olyan húzós bor volt, hogy kioldotta a ragasztót. gusztustalan látvány. új fogakat kellett csináltatni. nem emlékszem pontosan, milyenre sikerült, bár ő azt állította, hogy lovat csináltak belőle.

szóval általában ivás közben robbantak ki a viták. Vicki azt vágta a ferjemhez, hogy részegen nagyon önző leszek, szerintem viszont éppen ő az önző. néha vitatkozás közben hirtelen fölugrott, rámvágta az ajtót, és elviharzott egy bárba. „keríteni valaki élettelt,” miként a lányok mondták.

mindig rosszul esett, ha elment. be kell ismernem. néha 2-3 napig nem láttam. éjszakára

se. nem volt túl szép tőle.

egyszer kirohant, én meg csak révedezve ültem ott borral a kezemben nagyokat morfondírozva. fölálltam, elbotorkáltam a liftig, le az utcára. ráakadtam a kedvenc bárjában. belül ült, kezében bíbor sál. soha nem láttam nála azelőtt. felém tartotta. odasétáltam, és ráripakodtam:

„próbáltam nőt faragni belőled, de te sem vagy több egy istenverte kurvánál!”

a bár dugig volt. minden hely foglalt. fölemeltem a kezem. meglendítettem. visszakézből kapta. visítva zuhant le a földre arról a rohadt székről.

mindez a bár hátuljában történt. vissza se néztem rá. elindultam a kijáráthoz. ott visszafordultam, szembenézve a tömeggel. nagy volt a csend.

„most pedig,” mondtam, „ha van itt valaki, akinek nem TETSZETT, amit tettem, MONDJON valamit...”

még nagyobb csend.

megfordultam és kísértéltem az ajtón. amint kiértem az utcára, már hallatszott is odabentről a fecsegés, a zsongás, a locsogás meg a zümmögés.

a SZARZSÁKOK! sehol egy férfi a hajón!

– aztán, naná, visszajött. talán mondanom sem kell, nemrég egy éjszakai borivászat közben megint kezdődött a régi ellenségeskedés. ekkor döntöttem el, hogy lelécelek.

„ELTŰNÖK EBBŐL A LYUKBÓL A FASZBA!” üvöltöttem Vickire. „ELEGEM VAN AZ ISTENVERTE ZAKLATÁSODBÓL!”

odaugrott az ajtó elé.

„csak a holttestemen keresztül, másképp nem juthatsz ki innen!”

„jó, ha úgy, akkor úgy.”

tisztelegően bemázoltam neki, össze is csuklott az ajtó előtt. el kellett vonszolnom onnan, hogy kijuthassak.

lementem a lifttel. elég jól éreztem magam. 4 emeletnyi könnyed út lefelé. a liftből – kalitkaszzerű szerkezet – dohos harisnyák, kesztyűk, portörölők szaga áradt, engem viszont a biztonság és az erő érzésével töltött fel valamilyen okból, miközben szétáradt bennem a bor.

ám amikor kijutottam az utcára, meggondoltam magam. elugrottam az italboltba. vettem még 4 üveg bort, majd visszaindultam a lakásba a lifttel. ugyanaz a biztonság- és erőérzet. beléptem a szobába. Vicki ott bőgött az egyik székben.

„visszajöttem hozzád, kedvesem, te kis szerencsés,” mondtam.

„te mocsok, megütöttél. MEGÜTÖTTÉL!”

„hát,” válaszoltam, miközben kinyitottam egy üveg bort. „ha újrakezded a baszakodást, lecsaplak megint.”

„IGEN!,” visította, „ENGEM KÖNNYEN LEÜTÖTTÉL, EGY FÉRFIT BEZZEG NEM MERNÉL!”

„NEM HÁT, A POKOLBA IS!” ordítottam vissza, „DEHOGY MERNÉK! AZT HISZED, MEGVESZTEM? HOGY JÖN EZ IDE?”

ettől megnyugodott kissé, leültünk, és vörösborot kezdtünk inni vizespoharakból.

nem sokkal később nekikezdett gyalázkodni, főleg azt a vádját hajtogatta, hogy amíg ő alszik, folyton rárántok.

mégha igaz is lenne, gondoltam, ez az én dolgom, ha meg netán nem, akkor TÉNYLEG ütődött. azzal nyaggatott, hogy kivettem a kádban, a szekrényben, a liftben, mindenhol.

bármikor jöttem is ki a kádból, ő berontott a fürdőszobába.

„ott! LÁTOM! NÉZD CSAK!”

„te megveszett bőregér, az csak egy koszcşik.”

„nem, az GECI! az GECI!”

vagy akkor tört rám, amikor éppen a hónom alját, a lábam közét mostam, és már kezdte is, „nézd, nézd, NÉZD! azt CSINÁLOD!”

„MIT? nem moshatja meg egy férfi a GOLYÓIT? ezek az ÉN tökeim, az isten verjen meg! nem síkálhatja meg egy férfi a saját tökeit?”

„mi áll ki ott?”

„a bal mutatóujjam. most pedig TAKARODJ KI INNEN A PICSÁBA!!!!”

esetleg az ágyban támadt, mélyen aludtam, amikor hirtelen megragadta a mogyoróimat és a farkamat, ember, az éjszaka közepén, húzom a lóbört, erre azok a KÖRMÖK!

„AHA! ELKAPTALAK! ELKAPTALAK!”

„krisztus szerelmére, aludj már...”

szóval csak szórtam a rejszolás miatti átkait. én csak ültem ott a boromat iszogatva, és nem tagadtam semmit. ez dühítette föl még jobban.

egyre jobban.

a végén nem bírta tovább – fene a hokizós dumáját, úgy értem, a hadováját az ÉN feltételezett kirázásaimról –, hogy csak ücsörögtem folyamatosan mosolyogva, egyszer aztán fölugrott, és kirohant az ajtón.

hadd menjen. iszogattam a boromat. vöröset.

ugyanaz a történet.

végig gondoltam a dolgot. hmm, hmm, nos.

öltápaszkodtam, és le a lifttel. az erő régi biztonságos érzése. higgadt maradtam. ugyanaz az ősi háború.

elindultam lefelé az utcán, de nem a megszokott helyre. minek ismételtetni a régi játékot? kurva vagy; megpróbáltam nőt faragni belőled. a fenébe, némi idő után egy férfi is tud ostobaságokat fecsegni. szóval egy másik bárba mentem be. leültem az ajtó mellé. rendeltem egy italt, belekortyoltam, letettem a poharat a pultra, közben megpillantottam Vickit. a bár másik végében ült. valamiért rettentően rémültnek tűnt.

nem mentem oda hozzá. úgy fordítottam felé a fejem, mintha nem is ismerném.

a következő pillanatban fölfedeztem magam mellett azt az ódon rókaprémben bugyolált valamit. a mellek között lógó rókafej engem figyelt. a mell felém fordult.

„a rókád italra szomjazhat, édes,” mondtam neki.

„döglött; semmi szüksége piára. nekem van rá szükségem, különben elpatkolok.”

nos, egy olyan kivételes fazon, mint én, ki tudná-e terjeszteni hatalmát a halálra? vettem neki valami italt. azt állította, a neve Margy. erre én azt válaszoltam, hogy Thomas Nightingale vagyok, cipőügynök. Margy. ezek a macák a neveikkel, plusz a piálásaik, a szarásaik, a havibajaik. döngetések a férfiakkal. ahogy visszacsukják őket a falba. túl sok.

ledöntöttünk még néhány pohárral, és máris a tárcájában kotorászott, fotó a gyerekei-

ről, csúnya, szellemi fogyatékos fiú, egy teljesen kopasz lány, Ohióban éltek az apjukkal valami porfészekben, aki valódi szörnyeteg, igazi pénzfialtató; semmi humorérzék, semmi megértés. oh, azok KÖZÜL való? nőket hordott a házba, aztán fölkapcsolt villanyról dugta meg őket anyuci szeme láttára.

„ah, értem, értem,” mondtam, „igen, persze, a legtöbb férfi szörnyeteg, nincs bennük szemernyi megértés se. te meg ANNYIRA édes vagy, a pokolba is, ez nem helyes.”

fölvettem, hogy álljunk tovább egy másik bárba. Vicki megrándította a picsáját; Margy félig indián volt.

magára hagytuk. elindultunk a sarok felé. ráakadtunk valami italozóra.

utána azt javasoltam, menjünk föl hozzám. együnk valamit, illetve, vegyünk, aztán főz-zük, süssük, pirítsuk meg.

persze egy szót sem szóltam neki Vickiről. Vicki azonban állandóan verte a mellét az istenverte sült csirkéi miatt. talán, mert hasonlított rájuk. sült csirke lófogakkal.

előadtam, hogy vegyünk egy csirkét, süssük meg, öblítsük le whiskyvel. nem aggályoskodott.

nos. az italbolt. egy üveg whisky. 5-6 kvart sör.

találtunk egy éjjel-nappalit. még hentespultjuk is volt.

„sütnénk egy csirkét,” mondtam.

„oh, krisztus,” szólalt meg a hentes.

elejtettem az egyik sört. fölrobbant.

„krisztusom,” mondta.

leejtettem még egyet, hogy kiderítsem, erre mit fog szólni.

„oh, jézus,” mondta.

„HÁROM CSIRKÉT kérek,” förmedtem rá.

„HÁROM CSIRKÉT?”

„jézus krisztus, igen,” válaszoltam.

erre előhalászott három fehéres-sárgás csirkét, kikandikált belőlük néhány fekete, kihúzatlan tolldarab; emberi hajnak tűnt, úgyesen becsomagolta őket – méretes batyu – valami durva, rózsaszín papírba, majd leragasztotta, kifizettem és leléptünk onnan.

hazafelé elejtettem még 2 sört.

föl a lifttel, éreztem, ahogy duzzad bennem az erő. miután becsuktam az ajtót, fölemeltem Margy szoknyáját megvizsgálandó, mi tartja a harisnyáit. a whiskysüveget fogó kezem középső ujjával fölnyúltam neki, csak úgy barátian. fölsikoltott, elejtette az óriási, rózsaszín batyut. a szőnyegre esett, ahol kigurult belőle a 3 csirke. a 3 sárgás-fehéres csirke különös látványt nyújtott, ahogy nyálkás bőreikre rátapadt 29-30 emberi hajsza, tátott csőrrel heverték a kopott, sárga, barna virágokkal, fákkel és kínai sárkányokkal borított szőnyegen, a szoba villanyfényében úszva, los angelesben, a világ végén, a 6. utca meg a Union közepén.

„úú, a csirkék.”

„baszd meg a csirkéket.”

harisnyatartója csupa mocskok. tökéletes. megint benyúltam neki.

hát, a szarba, leültem, kinyitottam a whisky, teletöltöttem két vizes poharat, levettem

cipőt, zoknit, nadrágot, inget, vettem tőle egy cigit. ott ültem alsónadrágban, mindig így teszek, pont így. szeretem kényelembe helyezni magam. ha a muffnak nem tetszik, dugd meg. mehet, amerre lát. de mindig maradnak. megvan a magam stílusa. néhány nőci azt tartja rólam, királynak kellett volna lennem. mások mást mondanak. verjétek be nekik a lompost.

majdnem teljesen benyelte, amit öntöttem neki, majd kutakodni kezdett a tárcájában. „vannak gyerekeim Ohióban. édes kis kölykök...”

„felejtsd el. annak a jelenetnek már vége. inkább azt mondd meg, szoktad-e nyálazni a répát?”

„hogyan érted?”

„OH, ILYEN NINCS!” falhoz vágtam a poharamat.

kerítettem egy másikat, teletöltöttem, ittunk tovább.

fogalmam sincs, meddig küzdöttünk a whiskyvel, de bizonyára ledöntött a lábamról, mert a következő kép, amire emlékszem az, hogy meztelenül fekszem az ágyon. előttem Margy áll szintén ruhátlanul a villanyfényben, és veszettül dörzsöli a faszomat a rókaprémmel. dörzsölés közben pedig egyre csak azt hajtogatta, hogy „megbaszlak, megbasz-lak...”

„idehallgass,” szakítottam félbe. „nem tudom, menni fog-e. estefelé kivertem a farkamat a liftben. úgy 8 óra körül.”

„mindegy, kiürítelek.”

még jobban felpörgette a rókaprém ritmusát. egész jó. talán kerítenem kéne egyet saját használatra. ismertem egy srácot, aki nyers májat tuszkolt egy hosszúkás vizespohárba, aztán elsült bele. ami engem illet, sosem mutattam hajlandóságot olyasmibe dugni, ami eltörhet, esetleg lenyisszanthatja. képzeld csak el, beállítás vérző fasszal az orvoshoz, és kibököd, egy vizespohár megkúrásakor történt a baleset. csavargásaim során egyszer elvetődtem egy texasi kisvárosba, ahol megláttam azt a dugásra termett, csodálatos alakú, fiatal csajszit a férjével, azzal az aszott, összeszáradt, öreg törpével, csupa visszataszító kinövés, ráadásul valami kórságtól minden porcikája reszketett. a lány támogatta és tologatta mindenhova a kerekesszékekben, én meg elképzelttem, ahogy a vén törpe lecsap a finom húsról. láttam magam előtt, végül aztán eljutott hozzám a történet. csitri korában fölnyomott magába egy coca-colás üveget, de nem tudta kiszedni, el kellett hát bandukolnia az orvoshoz. ő kihálászta belőle, a történet pedig, mit ad isten, kiszivárgott a rendelőből. a lány összeomlott, viszont nem volt elég sütnivalója lelépni onnan. senkinek sem kellett, kivéve azt a gusztustalan, rezgő törpét. szart a világra – neki jutott a városka legjobb segge.

hol is tartottam? oh, igen.

egyre vadabban nyomult a prémmel, végre éreztem, megindul bennem valami, amikor hallom a kulcsot zörrenni a zárban. oh, a picsába, biztosan Vicki!

rendben, gondoltam, sima ügy. kirugdosom innen, aztán vissza a dolgomhoz.

kinyílt az ajtó, ott állt Vicki a háta mögött 2 zsaruval.

„TAKARÍTSÁK KI AZT A NŐT A HÁZAMBÓL!” üvöltötte.

ZSARUK! hihetetlen, a lepedőt pulzáló, lüktető, hatalmas nemi szervemre rántottam, majd alvást színleltem. mintha egy uborka vendégeskedett volna az ágyamban.

Margy visszaordított: „ismerlek Vicki, ez nem a te istenverte házad! ez a fickó azzal KERESI a betevőt, hogy lenyalogatja a seggszőreidet! ha a hosszú, csiszolópapír nyelvél morzézni kezd, meg se állsz a mennyországig, te hitvány KURVA, igazi szikkadt szarevő, két dolláros ringyó. és EZ járta már Franky Dé idejében is, akkor lehettél úgy 48!”

ennek hallatára összeaszott az uborkám. ez a két tyúk kiadott legalább 80 évet. külön is, együtt visszaugorhattak volna az időben furulyázni akár Abe Lincolnnak is. valahogy úgy, leszopni Robert E. Lee tábornokot, Patrick Henryt. Mozartot. Dr. Samuel Johnstont. Robespierre-t. Napóleont. Macchiavellit? a bor konzerválja az embert. Isten kitart. a ringyók csak cidáznak tovább.

Vicki nem hagyta magát: „KI A KURVA? KI A KURVA, MI? TE VAGY A KURVA, TE! MÁR 30 ÉVE AZ ALVARADO UTCÁN ÁRULOD AZT A TRIPPERES LYUKADAT! EGY VAK PATKÁNY NÉGYSZER ELFÉRNE BENNE, HA EGYSZER BEJUTOTT ODA! ÉS AZT ÜVÖLTÖZÖD, HOGY 'PÁÚ! PÁÚ!', HA ELÉG SZERENCSES VAGY, ÉS ELSÜL BELÉD EGY FÓSZER! ÍGY VOLT EZ MÁR AKKOR IS, AMIKOR KONFÚCIUSZ MEGKÚRTA A SAJÁT ANYJÁT!”

„MIÉRT, TE OLCÓS RIBANC. TÖBB CSURIG TELT GOLYÓBIST ÜRÍTETTÉL KI, MINT AMENNYI EGY EZÜSTÖZÖTT KARÁCSONYFÁN AKAD DISNEYLANDBEN. MIÉRT TE...”

„nézzék, hölgyeim,” vágott közbe az egyik zsaru. „arra kell kérnem önöket, vigyázzanak a szájukra, és vegyenek vissza a hangerőből. a megértés és az udvariasság a Demokrácia eszméjének kulcsfogalmak. oh, MENNYIRE szeretem, ahogy Bobby Kennedy az édes kis kobakjának egyik oldalára fésüli azt az érzéki, izgató hajkőteget, maguk nem?”

„miért, te mocskos buzi,” folytatta Margy, „azért hordod ezt a feszes gatyát, hogy kíváncsiabb legyen a segglyukad? úristen, TÉNYLEG CSINOS! még jól is esne, ha álám vágnál. szoktalak látni benneteket, szarfejük az autóúton kocsiblakokba behajolva bírság-cédulákat osztogatni, olyankor mindig elkap a vágy, hogy belecsípjek a feszes kis hátsótokba.”

hirtelen briliáns fény gyulladt a zsaru halott tekintetében, kirántotta a botját, majd Margy nyakára ütött vele. Margy lezuhant a földre.

rátette a kézibilincset. hallottam a kattanást, ráadásul a rohadékok MINDIG túl szorosan pattintották rá. amikor fölkerült, majdnem ELÉGEDETTNEK mutatkoztak, éreztek egyfajta hatalmat, keménységet, te pedig mintha valami tragédiába csöppentél volna, vagy te lettél volna maga Krisztus.

csukva tartottam a szemem, így nem láthattam, dobtak-e rá kötelet vagy effélét.

azután a bilincsfölkattintó odaszólt a másik zsernyáknak, „elviszem a lifthez. azzal meggyünk le.”

nem hallottam jól, de figyeltem, ahogy haladnak lefelé, és megütötte a fületem Margy csérogása, „úúúh, úúúh, te gennyláda. eressz el, eressz el!”

az meg a magáét folytatta, „kuss, kuss, kuss legyen! csak azt kapod, amit megérdemelsz! és még nem láttál SEMMIT! ez... ez csak... a kezdet!”

ekkor üvöltött Margy csak igazán.

a másik zsaru odacaplatott hozzám. résnyire nyitott szemmel láttam, ahogy hatalmas, fényezett fekete cipős lábát fölteszi a matracra, a lepedőre.

rámsandított.

„ki ez az alak, valami köcsög? köcsögnek néz ki, az biztos, mint a halál.”

„nem HINNÉM, hogy az. talán. annyi bizonyos, hogy meg tudja farkalni a nőket.”

„bevigyem?” kérdezte Vickitől.

lehunytam a szemem. hosszú várakozás. úristen, milyen hosszú várakozás. óriási lába a lepedőn. beragyogott a villanyfény.

aztán megszólalt. végre. „ne, ez itt... rendben van. hagyja.”

a zsernyák levette a lábát. kisétált a szobából, majd megállt az ajtónál. Vickihez beszélt:

„a következő hónapban 5 dollárral többet kell kérnem a védelemért. egyre többször kell ránézni magára.”

kiment. az előtérbe. vártam, hogy beszálljon a liftbe. leért az elsőre. elszámoltam 64-ig. aztán KIPPATTANTAM AZ ÁGYBÓL.

orrcimpáim kitágultak, mint Gregory Pecknek, ha dühös.

„TE LÖTTYEDT RIBANC. MÉG EGY ILYEN, ÉS KINYÍRLAK!”

„NE, NE, NE!!!!”

fölemeltem a karom, hogy lezavarjak egyet a jó öreg visszakezessel.

„MONDTAM NEKI, HOGY NE KAPJON EL!” sikoltotta.

„hmm. így igaz. ezt mérlegelnem kell.”

leeresztettem a karomat.

maradt még valamennyi whisky meg bor is. odamentem az ajtóhoz, beakasztottam a láncot.

lecsaptuk a villanyt, leültünk inni, cigiztünk, mindenféléről beszélgettünk. erről-arról. lazán, elengedetten. aztán, akár régebben, a vörös lovat bámultuk, amelyik csak repült és repült a neonreklámban a tőlünk keletre látszó épület oldalán. egész éjjel csak verdesett, verdesett szárnyaival a ház oldalán. nem érdekes, mi történik. tudjátok, olyan vörös ló, vörös neonszárnyakkal. de ezt már mondtam. szárnyas ló. mindegy. mint mindig, most is számoltuk: egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét. 7 szárnycsapás. aztán a ló, minden, megmerevedett. majd újakezdte. vörös fényben úszott az egész lakás. amikor a ló abbahagyta a repülést, bevillant valami nagy fehérség. nem tudom, mitől. talán a vörös szárnyú ló alatti reklám idézte elő. valami terméket hirdetett, vedd ezt, vedd azt, FEHÉRBEN. mindegy.

ücsörögtünk, cseverésztünk, ittunk és dohányoztunk.

később lefeküdtünk. kitűnően csókolt, nyelve, akár valamiféle apologetikus szomorúság.

keféltünk, miközben a vörös ló csak repült.

hetet suhintott a szárnyaival. a szőnyeg közepén még mindig ott kallódott a 3 csirke. hallgattak. bevörösödtek, kifehéredtek, bevörösödtek. 14 bevörösödés. kifehéredés. 21 bevörösödés. kifehéredés. 28...

az átlagosnál jobb éjszaka kerekedett.